

Kniha Daniel — číslo šedesát tři

Za Millerovými tabulemi: islám, vyšetřující soud a závěrečná zkouška

Jeff Pippenger

2024-01-27

Byli jsme poučeni, že „Bůh vedl mysl Williama Millera k prorockým a dal mu veliké světlo ohledně knihy Zjevení.“ Millerovi bylo dějinami, v nichž byl vzbuzen, zabráněno porozumět „velikému světlu“ obsaženému ve dvanácté, třinácté, šestnácté, sedmnácté a osmnácté kapitole Zjevení, neboť tyto kapitoly označovaly dílo prorockých království, které ze svého historického stanoviště nemohl vidět.

Světlo, které bylo Millerovi dáno v knize Zjevení, se týkalo církví, pečeti a polnic; a právě poslední tři polnice, které jsou označeny jako „tři běda“, jsou znázorněny na Abakukových dvou deskách. Ono „velké světlo“, dané Millerovi v knize Zjevení, se týká úlohy islámu v biblickém prorockém. Avšak i toto „velké světlo“ bylo omezeno jeho historickým zasazením.

„Sedm církví v Asii představuje dějiny církve Kristovy v jejích sedmi podobách, ve všech jejích zákrutech a obratech, ve veškerém jejím blahobytu i protivenství, od dnů apoštolů až do konce světa. Sedm pečeti je dějinami jednání mocností a králů země vůči církvi a Boží ochrany jeho lidu v témž čase. Sedm polnic je dějinami sedmi zvláštních a těžkých soudů seslaných na zemi neboli na římské království. A sedm číší jsou sedm posledních ran seslaných na papežský Řím. S tím jsou promíšeny mnohé další události, vetkané do toho jako přítoky, které naplňují veletok prorocký, až celé toto vyústí pro nás v oceán věčnosti.“

„Toto je podle mého soudu osnova Janova prorockého v knize Zjevení. A člověk, který si přeje této knize porozumět, musí mít důkladnou znalost ostatních částí Božího slova. Obrazy a metafory užívané v tomto prorockém nejsou všechny vyloženy v něm samém, nýbrž je třeba je hledat u jiných proroků a vykládat v jiných oddílech Písma. Proto je zřejmé, že Bůh zamýšlel studium celku, a to i k získání jasného poznání kterékoliv části.“ William Miller, Miller's Lectures, svazek 2, přednáška 12, 178.

Všimněte si, že Miller chápal sedm posledních ran jako sedm soudů nad papežským Římem. Nemohl porozumět tomu, že papežský Řím obdržel smrtelnou ránu, která měla být uzdravena. Sedm polnic rozpoznával jako „dějiny sedmi zvláštních a těžkých soudů seslaných na zemi neboli na římské království“, avšak nebyl schopen rozpoznat rozdíl mezi královstvími pohanského a papežského Říma. Proto byla jeho schopnost postihnout rozdíl mezi prvními čtyřmi polnicemi a posledními třemi polnicemi omezená.

Miller nebyl schopen rozpoznat, že soudy přivedené na Řím byly Boží odpovědí na vynucování neděle, neboť millerité ve svých dějinách stále uctívali v neděli. Miller měl pravdu, když rozpoznal, že troubení představují soudy nad Římem, avšak konkrétní důvod, proč byly tyto soudy přivedeny, a rozlišení mezi prvními čtyřmi a posledními třemi troubami bylo omezené, nebo vůbec neexistovalo. Při tomto omezeném pohledu byl na mapách, které byly vedeny Boží rukou a nemají

být pozměňovány, stále zahrnut „klenot“ tří běd islámu.

Osvícené rozlišování umožňuje „moudrému“ studentu proroctví rozpoznat, že Bůh nejen inspiroval svaté muže, kteří psali Bibli, ale že také řídil práci mužů, kteří přeložili Bibli krále Jakuba, a výslovně říká, že při vytvoření oněch dvou posvátných map použil tentýž druh božského dohledu.

Millerův „klenot“ páté, šesté a sedmé polnice (islámu) září v posledních dnech desetkrát jasněji, neboť určuje předmět závěrečného Půlnočního volání. Předmětem Půlnočního volání v milleritské historii bylo datum ukončení prorockých období, a v tomto smyslu bylo poselství „Půlnočního volání“ posledních dnů (jež je poselstvím islámu třetího běda) předobrazeno datem 22. října 1844. Toto datum v milleritské historii předobrazuje brzy přicházející nedělní zákon a jak 22. říjen 1844, tak i nedělní zákon byly předobrazeny křížem, jenž byl závěrem Kristova triumfálního vjezdu.

Millerův „klenot“ páté, šesté a sedmé polnice (islámu) září v posledních dnech desetkrát jasněji, neboť ztotožňuje islám ve shodě s tématem reformního hnutí posledních dnů, jímž je islám třetího běda. Proto byl jako téma závěrečného reformního hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc předobrazen tématem každého z předchozích reformních hnutí, ať už šlo o téma „vzkříšení“ v reformním hnutí Krista, téma „prorockého času“ v dějinách mileritů, téma „truhly Boží“ v reformním hnutí Davida nebo téma „smlouvy“ v reformním hnutí Mojžíše.

Ať už šlo o událost kříže, datum 22. října 1844, nebo o různá témata reformních hnutí, každé datum i každé téma představovalo pro generaci oné doby zkušební otázku života a smrti. Millerův „klenot“ tří běd islámu je zkušební otázkou života a smrti, jak je to v podobenství o deseti pannách znázorněno prostřednictvím „oleje“. Millerovy klenoty na počátku jeho snu zářily jako slunce, avšak na konci jeho snu zářily „desetkrát jasněji“. Millerovy klenoty byly v dějinách milleritů jako petrolej (lampový olej), avšak dnes jsou tyto klenoty raketovým palivem!

Millerité porozuměli časovému proroctví o islámu druhého běda a správně je aplikovali; toto proroctví se naplnilo 11. srpna 1840. Jejich porozumění třetímu běda, jímž je sedmá trouba, však nedokázalo rozpoznat příchod třetího běda jako soudu nad šestým královstvím biblického proroctví, neboť neviděli páté království, natož šesté království biblického proroctví. Avšak „velké světlo“ o Zjevení, které bylo dáno Millerovi, má v „Půlnočním volání“ posledních dnů zářit desetkrát jasněji.

Pravdy znázorněné na dvou tabulích Habakukových jsou v podstatě pravdami, které se naplnily v minulých dějinách. Diagramy jsou založeny na časových proroctvích, která byl Miller veden shromáždit, a všechna tato časová proroctví dospěla ke svému závěru do roku 1844. Tato časová proroctví budou v posledních dnech zářit jasněji, neboť bude vidět, že jsou dnes stejně přesná, jako byla v dějinách milleritů; neobsahují však žádné přímé časové předpovědi pro poslední dny. Poskytují však opakující se prorocké předobrazy dějin, které v minulosti představovaly, avšak s několika Millerovými klenoty jsou budoucí předpovědi znázorněny přímo.

Dílo Krista v nebeské svatyni, které započalo roku 1844, pokračuje, dokud toto dílo nebude dokončeno. Proroctví o dvou tisících třech stech dnech a dílo očišťování, které jím bylo označeno,

je dosud „v procesu naplnění“, jak sestra Whiteová uvádí v souvislosti s řekami Ulaj a Hiddekel; a tak má toto proroctví naplnění v čase konce světa.

„Světlo, které Daniel obdržel od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil u břehů Ulaje a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.“ Testimonies to Ministers, 112.

Části vidění z Daniela, kapitol sedm a osm, které jsou na obou tabulích, jsou dosud budoucí, neboť obě označují Kristovo dílo ve svatyni. Dějiny království biblického proroctví v těchto dvou kapitolách však končí tím, že papežský Řím obdrží svou smrtelnou ránu. „Kámen“, který je „odtržen od hory bez rukou“, a osmé království z Daniele 2 jsou stále ještě budoucí. Avšak většina toho, co je na tabulích znázorněno ve vztahu k Danielovi, kapitolám 2, 7 a 8, se již naplnila.

Dílo Krista ve svatyni a třetí běda islámu jsou v podstatě dvě témata, která představují prorocké dějiny po době mileritů. Spolu s těmito dvěma tématy je tu i dějina posledních dnů, která je předobrazně vyjádřena, když jsou oba diagramy spojeny na jedné linii. Když se tak stane, první zklamání roku 1843, jak je znázorněno na prvním diagramu, nachází svou opravu na druhém diagramu. Společně vytvářejí a odhalují „skryté dějiny“ Sedmi hromů, které jsou nyní odpečetěny v souvislosti s odpečetěním Zjevení Ježíše Krista.

Tato „skrytá historie“ je vystavěna na „pravdě“, kterou tvoří tři hebrejská písmena, jež po spojení vytvářejí slovo „pravda“. Toto slovo je utvořeno z prvního, třináctého a posledního písmene hebrejské abecedy a představuje Ježíše nejen jako Pravdu, ale i jako Alf a Omegu. „Skrytá historie“ začíná i končí zklamáním a uprostřed má vzpouru, neboť „třináct“ je číslo, které představuje vzpouru.

Rok 1843, znázorněný na první mapě, označuje první zklamání a nástup doby prodlení. Doba prodlení vede k příchodu poselství Půlnočního volání, v němž se projevuje vzpoura pošetilých panen. Poselství Půlnočního volání je pak hlášáno až do posledního zklamání. Tato „skrytá historie“ Půlnočního volání se v posledních dnech opakuje (do nejmenšího písmene).

„Často jsem odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do posledního písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a stejně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Je-li předchozí výrok správně pochopen, ukazuje, že jedinou skupinou lidí v posledních dnech, která má možnost být buď pošetilou, nebo moudrou pannou, jsou lidé uvnitř skupiny, jež zakusila zklamání. Právě toto zklamání vytváří dobu prodlení a podobenství, které „bylo a bude naplněno do posledního písmene“, je založeno na účincích, jež jsou během doby prodlení, jež začíná zklamáním, v pannách vnitřně vyvolány. Toto zklamání, které na ulici města usmrtilo „dva svědky“ a proměnilo je v mrtvé, suché kosti v údolí smrti, nastalo 18. července 2020. Adventismus se na tomto zklamání vesměs nepodílel. Pokud už něco, pak neúspěšnou předpověď oslavoval, zatímco „dva svědkové“ leželi zabiti na ulici. Do posledního písmene znamená „do posledního písmene“.

V dějinách milleritů někdejší lid smlouvy (protestantismus) oslavoval nenaplněnou předpověď roku 1843 (první zklamání), a v tom okamžiku protestanti překročili hranice své zkušební doby. Doba zkoušky začala 11. srpna 1840, když při naplnění časového proroctví druhého běda (islámu) sestoupil mocný anděl ze Zjevení deset. Protestanti při prvním zklamání odmítli prorocký čas, neboť mylná předpověď jim poskytla záminku, aby již dále nehledali pravdu. Tématem všech mezníků v dějinách milleritů bylo „časové proroctví“.

Dne 11. září 2001 sestoupil anděl ze Zjevení osmnáct při naplnění proroctví o třetím běda (islámu). Tématem všech mezníků v posledních dnech je islám. První zklamání označuje konec očišťování lidu dřívější smlouvy, neboť lidu dřívější smlouvy byla tehdy poskytnuta výmluva, aby již dále nehledal pravdu. Poté začala doba zkoušky pro „panny“ posledních dnů, neboť zkoušení lidu dřívější smlouvy, které začalo sestoupením anděla, skončilo při prvním zklamání. Tak tedy začalo zkoušení těch, kteří jsou představeni jako panny, a tento proces zkoušení nakonec zjeví, zda jsou panny pošetilé, či moudré.

Mezi prvním a posledním zklamáním zaznívá poselství Půlnočního volání. Tématem poselství Půlnočního volání pro millerity byl „čas“ a tématem poselství Půlnočního volání v posledních dnech je „islám“. V Millerově snu je probuzen výkřikem (voláním) a v té chvíli jeho klenoty září desetkrát jasněji než dříve. Klenoty na mapách, které přímo označují předpověď pro poslední dny, jsou islám a vyšetřující soud. Z toho vyplývá, že zkoušky „poselství“ Půlnočního volání a „zkušenosti“ představované vyšetřujícím soudem nejsou určeny někdejšímu lidu smlouvy, nýbrž těm, kdo se hlásí k tomu, že jsou posledními pannami.

Znázornění, které vzniká spojením obou tabulí a které vymezuje dějiny od prvního až po poslední zklamání, ukazuje, že v době, kdy se odehrávají „skryté dějiny“ Sedmi hromů, je vykonáváno závěrečné dílo vyšetřujícího soudu. Tímto závěrečným dílem je zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a probíhá během „časů soužení“ z Daniele deváté kapitoly, během rozhněvání národů ve Zjevení jedenácté kapitoly, zadržování „čtyř větrů“ ze sedmé kapitoly Zjevení, „zdržení prudkého větru v den východního větru“ z Izajáše dvacáté sedmé kapitoly a zadržování „rozhněvaného koně, jenž se snaží vytrhnout a přinést světu smrt a zkázu“. Všichni tito proroci svědkové představují islám třetího běda, jak je znázorněn na posvátných tabulích.

Třemi hlavními prvky dvou posvátných Habakukových tabulí, které se výslovně vztahují k událostem budoucím vzhledem k době zveřejnění těchto tabulí, jsou zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, islám a naplnění podobenství o deseti pannách. Tabule označují proces zkoušení a zapečetění jak „zkušenosti“, tak i „poselství“. Zkušeností nezbytnou pro pošetilou pannu je „Kristus ve vás, naděje slávy“, což představuje dokonalost znázorněnou sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Tajemství, které bylo skryto od věků a od pokolení, nyní však bylo zjeveno jeho svatým. Jim chtěl Bůh oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany, jímž jest Kristus ve vás, naděje slávy. Jeho zvěstujeme, napomínajíce každého člověka a vyučujíce každého člověka ve vši moudrosti, abychom každého člověka postavili dokonalého v Kristu Ježíši. Koloským 1,26–28.

Sto čtyřicet čtyři tisíc je představeno jako skupina lidí, kteří vyšli ze „zajetí“. Zajetí, které je přímo zobrazeno v knize Zjevení, je zajetí spočívající v tom, že jsou po tři a půl dne mrtvi na ulici, jak je znázorněno v jedenácté kapitole Zjevení. Zajetí symbolické smrti představuje „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest a toto zajetí vyžaduje zjevení pokání, jak je doloženo Danielovou modlitbou v deváté kapitole.

Když jsou mrtvé suché kosti přivedeny zpět k životu, jsou ihned pozdviženy jako „korouhev“. Ve smrti byly bez Krista v sobě, naděje slávy. Součástí jejich požadovaného pokání bylo jejich uznání, že chodili proti Bohu a že Bůh chodil proti nim. Když prorocky splní stanovené požadavky, Kristus pak „náhle přijde do svého chrámu“ a je dosaženo této „zkušenosti“, která je nezbytná k tomu, aby člověk byl členem korouhve, jež je tehdy pozdvižena.

„Zkušenost“, která je znázorněna, když jsou obě tabule spojeny dohromady, je uskutečněna závěrečným dílem Krista v nebeské svatyni. Tato „zkušenost“ je představena viděním „mareh“, což je vidění „zjevu“. „Poselství“, které je zapotřebí, je vidění „chazon“, totiž vidění prorockých dějin. Toto „poselství“ je označeno jako poselství o bezprostředně hrozícím Božím soudu nad vzpurným světem, který je přiváděn islámem třetího běda.

V roce 1856 se Pán snažil dokončit znovuvybudování duchovního Jeruzaléma v adventismu. Pod vlivem příchodu tří andělů od roku 1798 až do roku 1844 byl milleritský chrám vystavěn na základech, znázorněných jako „klenoty“ v Millerově snu, totiž prorocké pravdy na dvou průkopnických grafech (1843 a 1850), které naplnily druhou kapitolu knihy Habakuk. Poté vedl svůj lid, aby vystavěl zeď svého zákona soboty sedmého dne, a navrátil jej na „staré stezky“ starověkého Izraele, aby dokončil dílo „ulice k chození“. AVŠAK stará stezka zahrnovala učení, prorocství, které bylo určeno k tomu, aby je vyzkoušelo a oddělilo. V roce 1863 adventismus v této zkoušce „sedmi časů“ neobstál a začal bloudit na poušti Laodiceje.

22. říjen 1844 je předobrazem brzy přicházejícího nedělního zákona a při nedělním zákoně bude vykonáno dílo, které představuje čtyřicet devět let budování ulice a hradby v tísnivých dobách, jak je určil Daniel.

Věz tedy a rozuměj: od vydání příkazu k obnovení a vybudování Jeruzaléma až k Mesiáši, Knížeti, uplyne sedm týdnů a šedesát dva týdnů; prostranství bude znovu vystavěno i příkop, a to v tísnivých časech. Daniel 9,25.

Všichni proroci jsou zajedno a „doby soužení“ z Daniele jsou také ztotožněny v úryvku z Early Writings, který jsme zvažovali.

„V oné době, kdy se dílo spasení bude chýlit ke konci, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou drženy na uzdě, aby nebránily dílu třetího anděla. V oné době přijde ‚pozdní déšť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Dokud ti, kteří vyznávají pravdu, slouží satanu, bude jeho pekelný stín zatemňovat jejich pohled na Boha a nebe. Budou jako ti, kteří ztratili svou první lásku. Nejsou schopni nahlížet věčné skutečnosti. To, co pro nás Bůh připravil, je znázorněno v Zachariášovi, kapitolách 3 a 4, a 4,12–14: „I odpověděl jsem opět a řekl jsem mu: Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které skrze dvě zlaté trubice vypouštějí ze sebe zlatý olej? A on mi odpověděl a řekl: Což nevíš, co to jest? I řekl jsem: Nikoli, můj pane. Tedy řekl: To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí před Pánem celé země.““

„Pán je plný prostředků. Nemá nedostatek možností. Temné stíny se kolem nás shromažďují kvůli našemu nedostatku víry, naší světskosti, našim laciným řečem, naší nevěře, jež se projevuje v našem hovoru. Kristus není ve slově ani v povaze zjevován jako Ten, který je nadmíru milý a nejvzácnější mezi deseti tisíci. Když se duše spokojí s tím, že se povznáší k marnosti, Duch Páně pro ni může učinit jen málo. Náš krátkozraký zrak spatřuje stín, ale nemůže vidět slávu za ním. Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozhněvaný kůň usilující vytrhnout se a hnát se přes tvář celé země, nesouc na své cestě zkázu a smrt.

„Budeme spát přímo na samém prahu věčného světa? Budeme neteční, chladní a mrtví? Ó, kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží vdechnutý do Jeho lidu, aby se postavil na své nohy a žil. Potřebujeme vidět, že cesta je úzká a brána těsná. Když však procházíme těsnou branou, její šíře je bez hranic.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.